

Тръгнали двамата и, след дълъг път, стигнали въ голѣмъ градъ. Всички дюкяни били затворени, та едва намѣрили единъ ханъ, за да се отбиятъ и похапнатъ. Момъкътъ попиталъ ханджията, защо сж затворени всички дюкяни, да не би да е нѣкакъвъ празникъ.

„Не е празникъ, ами дъщерята на нашия царъ умрѣ“ — казалъ ханджията, та затова жалимъ.

На сутринта момъкътъ рано разбудилъ евреина и му казалъ: „Хайде, ставай, ще ходимъ при царя!“ „А защо при царя, нали ще ходимъ да търсимъ Господъ?“

„Ти мълчи, като не знаешъ! Азъ съмъ докторъ, азъ ще съживя царската дъщеря!“

„А-а, хубаво! Хайде тогава по-скоро да отидемъ, ама да искашъ много пари, че знаешъ ли, колко пари и стока дадохъ азъ за Господъ!“

„Ти много не приказвай! То си е моя работа, дали да взема, или да не взема пари.“

Въ двореца момъкътъ се поклонилъ на царя и му казалъ: „Честити царю, азъ съмъ докторъ и мога да съживя дъщеря ти! Ако не я съживя, отрѣжи ми главата!“

Царътъ, като изслушалъ момъкътъ, подскочилъ отъ радостъ, хваналъ го за ръка и го завелъ при мъртвата си дъщеря. Момъкътъ се навелъ надъ нея, духналъ три пъти и царската дъщеря оживѣла.

И за това голѣмо добро, което сторилъ на царя, момъкътъ взелъ отъ него само едни дисаги — пълни отъ едната страна съ хлѣбъ, а отъ другата съ сирене — и ги далъ на евреина да ги носи. Видѣлъ въ царския дворъ и едно старо колело, наврѣлъ го на едно дърво и далъ и него на евреина да го носи. „Къде ще ходиме, защо не искашъ

пари, нали знаешъ колко съмъ далъ за Господъ?“

Но момъкътъ строго му отговорилъ:

„Върви напредъ ти казвамъ, ако ти е милъ живота! Къде ще ходимъ — това не е твоя работа!“

По пътя евреинътъ се уморилъ, огладнѣлъ и почналъ скришомъ да си яде по-малко отъ сиренето, докато изялъ всичкото. Момъкътъ видѣлъ всичко, но си мълчалъ. Най-после стигнали единъ изворъ и седнали да ядатъ. „Къде е сиренето?“ — попиталъ момъкътъ. „Нѣма сирене, нѣма нищо!“ — казалъ евреинътъ. „Какъ така: нѣма сирене, нѣма нищо, ти си го изялъ щомъ нѣма!“

„Не съмъ го изялъ, вървай Бога, не съмъ!“

Хапнали хлѣбъ, пили вода и тръгнали пакъ да вървятъ.

Евреинътъ едвамъ ходѣлъ отъ умора и помолилъ момъкътъ поне

колелото да хвърлятъ. Като видѣлъ момъкътъ, че евреинътъ не може повече да издържа, казалъ му да остави колелото на едно мѣсто и начерталъ съ ножа си около него